

MAR ARZA

Règim d'atenció

En va és una instal·lació que ocupa tot l'espai de la Sala Miserachs, un rectangle llarg, estret i de sostres alts. A la paret de la dreta hi ha tres finestres ovalades i cegues que donen a un pati. Semblen uns punts suspensius enfilats a la palestra de la incertesa; sota els seus ulls, la sala acull la penombra de tres elements indestriables.

En un primer terme trobem un envà travessat que interromp el pas i la mirada. No és pròpiament mur, ja que permet vorejar-lo. És una gelosia que mesura gairebé quatre metres d'alçada per més de dos metres d'amplada. Aquestes proporcions repliquen la forma del bastiment de l'entrada, com un desplaçament de la matèria on el forat es torna forma. La gelosia està composta per una estructura de fusta sobre la qual es despleguen fins a 360 fulls de llibre, distribuïts a banda i banda en 20 fileres de 9 pàgines dobles. Cada un d'aquests fulls ha sigut destriat de quasi tot el text que contenia, línia per línia, deixant certes paraules per compondre una nova frase. Els talls sobre la pàgina obren un horitzó de paral·leles. S'ha creat un buit, com anteriorment ha fet l'envà desplaçant-se uns metres endins de la sala. Aquest buit però, encabit a l'espai de la pàgina, resulta en el punt de fuga per on pot transcendir la mirada, més enllà de la immediatesa de l'envà i de l'envaniment desmesurat del treball artístic.

En va és una instal·lació específica per a la Sala Miserachs produïda per La Virreina Centre de la Imatge de Barcelona, amb el comissariat de Valentín Roma. Va estar exposada del 15 de juny al 14 d'octubre de 2018

Mar Arza és artista visual, nascuda a Castelló de la Plana. Viu i treballa a Barcelona. La seua formació ha transcorregut per escoles d'art de València, Pittsburgh (Pennsilvània), EUA o Winchester, UK. El seu treball parteix del llenguatge, la seua materialitat juntament amb les esquerdes, metàfores, articulacions i silencis que genera

objeto de una minuciosa

mirada.

[The page contains approximately 25 lines of text that has been almost entirely obscured by heavy horizontal black redaction bars. Only faint fragments of letters and symbols are visible through the bars.]

Handwritten musical notation on ten staves. The notation consists of vertical stems and dots, with some circles and horizontal lines interspersed. The text is partially obscured by the musical notation.

la parte más densa

de realidad tangible.

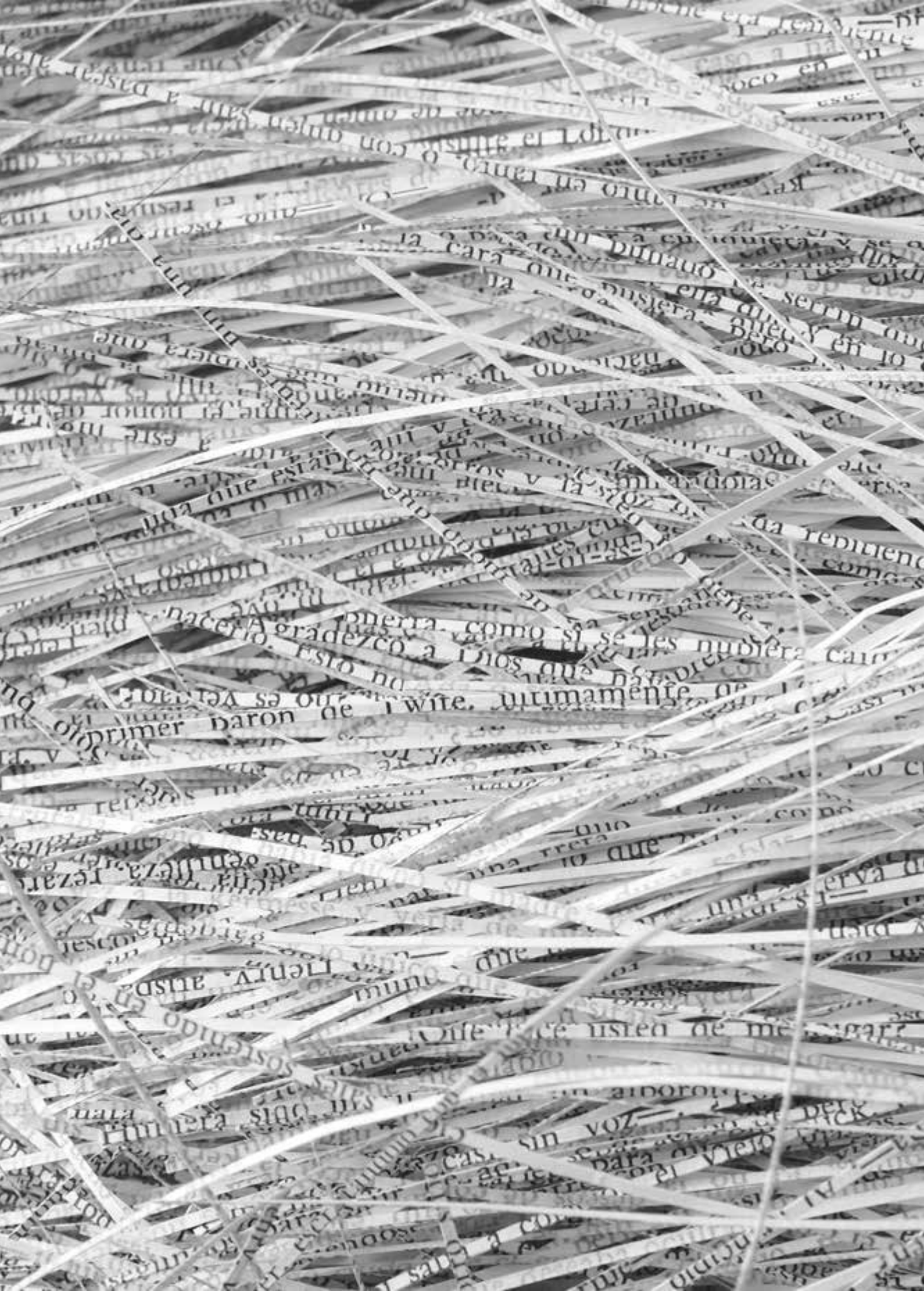
Handwritten musical notation on a page with 20 staves. The notation is extremely faint and illegible, appearing as scattered dots and lines across the staves. Some faint characters like 'F', 'C', and 'D' are visible, but the overall content is unreadable.

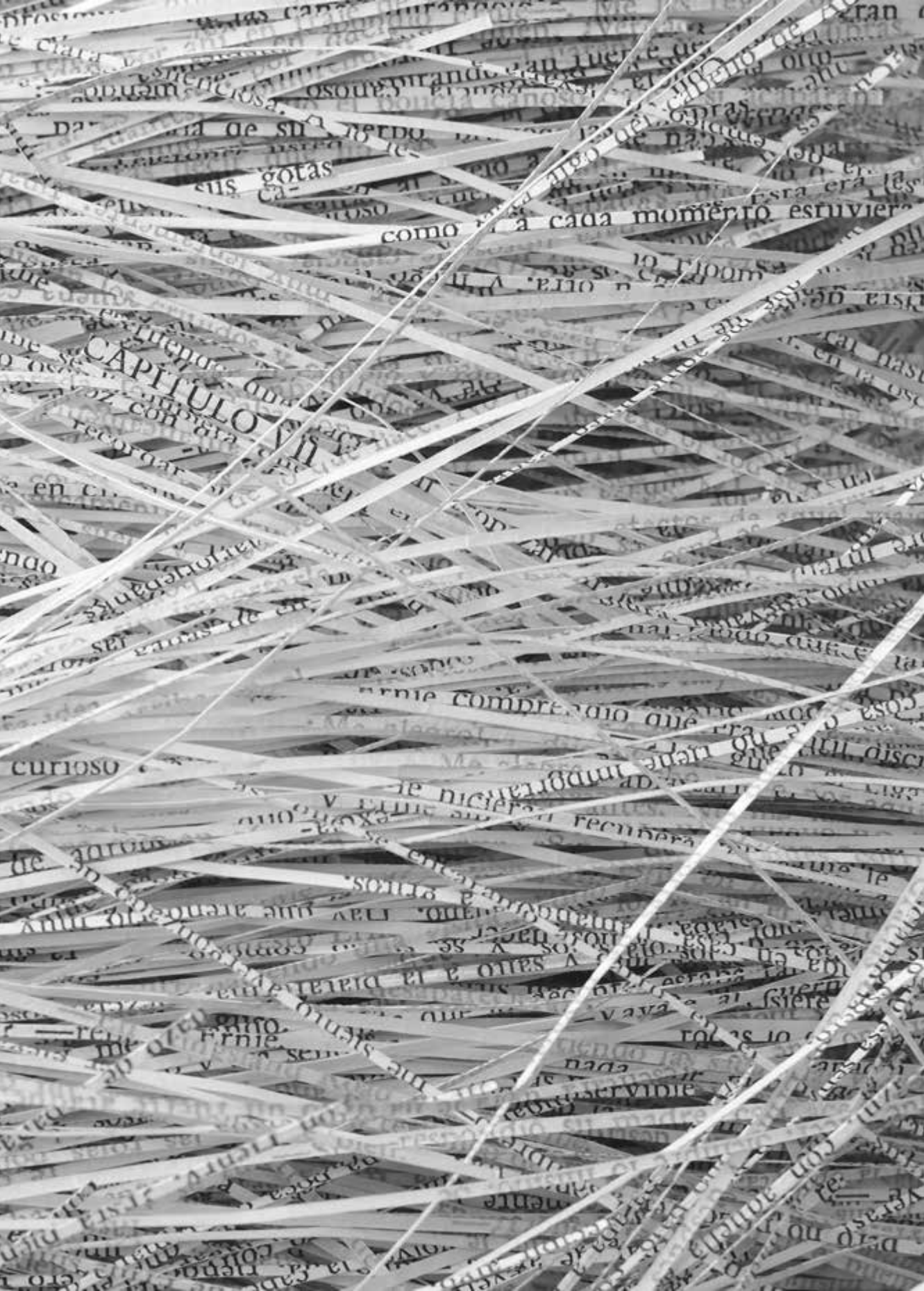

gotas

como a cada momento estuviera

CAPITULO VII

curioso

compresión que

le nichelabunt

el e otis a

intervible

la can

de x-xel

no no

La gelosia suposa una massa ingent de treball manual; una acumulació de talls encadenats i moviments reiterats; un cúmul de gestos apresos amb la repetició. Les mans han après la coordinació d'un cerimonial diari mentre la fulla esmolada llisca per la paraula aguada. Les pàgines encaren una cadena de producció que consisteix, en un primer pas, a triar les continuïtats i discontinuïtats de les paraules romanes. Després les pàgines es reforcen amb paper japó per darrere. A continuació és quan, fixades sobre suport adient, són operades amb la fulla d'acer del bisturí. Els fulls intervinguts s'acumulen apilats i ordenats a un costat; a l'altre costat, brins de text amuntanyats. Poemes espontanis van deixant el rastre de l'habitud.

El pla de treball és estricte. Requereix diàriament un nombre fix d'hores de feina al taller per donar resposta a la demanda de producció. El cos és oblit, fins que presenta els primers signes d'esgotament. L'esquena s'inclina per reforçar la corba de la insistència, el canell adolorit, els dits rígids prement l'eina, els tous adormits. La rutina de treball però, conté un espai especulatiu separat i connectat alhora a la mà que opera. Els moviments apresos es converteixen en una inèrcia que pivota harmònicament entre la mecànica precisa de la mà i l'absència que suposa passejar per altres pensaments. La concentració és alhora profunda, abismal, i dispersa.

Encara que el gest s'aturi al final de la jornada, l'acció continua per si mateixa a la pantalla mental. Com un broll erm de productivitat desfermada. La cadena no s'atura ni en somnis. L'endemà s'inicia amb els moviments físics dels dits, encara freds, encara lents. Els hi costa agafar la velocitat que van assolir al final del dia anterior. A poc a poc van temperant la coreografia. La dimensió material de la feina artística resideix en cada un d'aquests moviments. La manufactura, la cura, l'error i la repetició permeten precisar la recerca. Són cadenes de producció artística, que repliquen els engranatges industrials on prima la repetició, l'estalvi de mitjans i l'optimització de recursos.

La rèplica però no pot ser exacta i planteja friccions: aquest gest mecànic i repetitiu de producció en cadena, pot ser un gest proper al que entenem per creativitat? La tasca artística, pot adoptar mecanismes productius i encara aferrar-se a la dissidència? Les pràctiques artístiques contemporànies com a pràctica d'alteritat, poden inserir-se en l'engranatge normatiu i legislatiu?

Leslie Kaplan, a *L'excès – l'usine*, enumera amb precisió i distància les tasques que es despleguen a la fàbrica on treballa. Una successió poètica de retalls de la rutina fabril que no troben distinció entre treballar i no treballar. Tot és fàbrica. La realitat alienant detalla la magnitud creixent del que és insignificant (aparentment). Kaplan, com altres intel·lectuals de l'època, va decidir experimentar la fàbrica per militància política, encarnant en el mateix cos el discurs de canvi en una

pràctica horitzontal d'indistinció amb la classe obrera. Va entrar per principis i va sortir amb objectius diferents, que s'allunyaven de la política i s'acostaven més a la literatura de prosa nua i descarnada, on la cadena de muntatge —on la vida com a cadena— es desplega sense distinció.

Simone Weil —una altra militant practicant de l'experiència fabril— en el seu fonamental *L'arrelament*, dóna encaix a la resposta. El que distancia el treball creatiu de processos industrials de fabricació és el règim d'atenció, la natura dels estímuls propis, la iniciativa, l'habilitat i la reflexió que intervenen en el procés. La capacitat d'incidència, de pensament i sentiment és el que ens vincula amb la tasca que realitzem, amb les decisions que prenem, amb la vida que triem. ☺

Col·lecció Assaig

31. <i>Valencianisme, l'aportació positiva. Cultura i política al País Valencià (1962-2012)</i> FRANCESC VIADEL	41. <i>Sobre una neu invisible. Notes d'un diari, 2003-2005</i> VICENT ALONSO
32. <i>Incitacions</i> ENRIC SÒRIA	42. <i>El món d'ahir de Joan Estelrich. Dietaris, cultura i acció política</i> XAVIER PLA (ed.)
33. <i>A manera de tascó. Notes sobre literatura</i> VICENT ALONSO	43. <i>Mai no és tard (Vinyoliana)</i> JOSEP PIERA
34. <i>La invenció de l'espai. Ciutat i viatge</i> ENRIC BOU	44. <i>Caminar per la vida vella</i> LLUÍS QUINTANA
35. <i>Mentre parlem</i> ENRIC SÒRIA	45. <i>L'ofici de lector</i> JOAN GARÍ
36. <i>Vista parcial</i> TOBIES GRIMALTOS	46. <i>Una pàtria prestada</i> SIMONA ŠKRABEC
37. <i>La desconexió valenciana</i> TONI MOLLÀ	47. <i>L'autor sense ombra. La figuració literària de l'escriptor entre els segles XIX i XX</i> JORDI JULIÀ
38. <i>Constel·lacions postmodernes</i> ENRIC BALAGUER	48. <i>Mosaic. Màximes i mínimes</i> ANTONI SEVA LLINARES
39. <i>El far de Londstrup</i> ANTONI MARTÍ MONTERDE	49. <i>Matèria. El grau zero de la filosofia</i> MERCÉ RIUS
40. <i>La gran depuració</i> FRANCESC VIADEL	